

Jāņa evaņģēlijs 6:1-15

1 Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas, tas ir, Tiberijas, jūrai.

2 Bet Viņam sekoja liels ļaužu pulks, tāpēc ka tie redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem.

3 Tad Jēzus uzkāpa kalnā un tur apsēdās ar Saviem mācekļiem.

4 Bet Pashā, jūdu svētki bija tuvu.

5 Kad Jēzus, acis pacēlis, redzēja, ka daudz ļaužu nāk pie Viņa, Viņš sacīja uz Filipu: "Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?"

6 Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.

7 Filips Viņam atbildēja: "Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums."

8 Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, Viņam saka:

9 "Šeit ir kāds zēns, tam ir piecas miežu maizes un divi zivis; bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?"

10 Jēzus sacīja: "Lieciet, lai ļaudis apsēstas!" Bet tur bija daudz zāles tanī vietā. Tad tie apsēdās - vīru vien kādi pieci tūkstoši.

11 Tad Jēzus ņēma maizes un, teicis pateicības vārdus, izdalīja tās tiem, kas bija apsēdušies; tāpat arī no zivīm, cik tiem gribējās.

12 Bet, kad viņi bija paēduši, Viņš sacīja Saviem mācekļiem: "Salasait atlikušās druskas, lai nekas neiet bojā!"

13 Tad tie salasīja tās un piepildīja divpadsmit grozus ar druskām, kas no piecām miežu maizēm bija atlikušas tiem, kas bija ēduši.

14 Kad nu ļaudis redzēja, kādu zīmi Viņš bija darījis, tie sacīja: "Šis tiešām ir tas pravietis, kam jānāk pasaulē."

15 Bet, Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.

Sekoja tāpēc, ka ...

Protams, ir liels prieks baznīcām redzēt to, ka dievkalpojumi ir cilvēku vairāk pilni, nekā tukši. Ja salīdzina ikdienas dievkalpojumu apmeklētāju skaitu ar to skaitu Ziemsvētkos, tad droši varam pierakstīt klāt vēl divas nulles, ja ne visas trīs. Prieks! Laiku pa laikam, lai noturētu šo prieku notiek dažnedažādi cilvēku piesaistes pasākumi baznīcās. *(Brīžiem cilvēku izdoma nezina robežas. Ilgāku laiku iepriekš lasīju par projektu izveidot alus dārzu pie kādas baznīcas ārzemēs. Ja cilvēki nenāk uz dievkalpojumu, tad tie nāks dzert alu! Mācītājs pēc dievkalpojuma varētu pievienoties alus baudītājiem, un pēc dievkalpojuma pie alus kausiņa pastāstīt nezinošajiem par Kristu. Liekas, mācītājs ātri vien nodzērās, draudzei bija jāmeklē cits/nākošais.)*

Visā šajā cilvēku nākšanas priekā ir vērsti padomāt par motīviem kādēļ cilvēks seko Kristum. Kādēļ es nāku pie Kristus!? Šie cilvēki, saskaņā ar Jāņa stāstīto nāca pie Kristus tāpēc, ka tie **"...redzēja tās zīmes, ko Viņš darīja slimajiem"**. Tur neredz motīvu - tāpēc, ka Kristus bija Dieva Dēls. Pats Kristus, savukārt, kalnā neuzsāk ar vēl vienu brīnumu, bet māca cilvēkiem par Debesu Valstību. **Un Viņš tos daudz mācīja** - raksta Marks.

Protams, ir loģiska vēlme, lai cilvēki saskatītu Kristū nevis brīnumdari, bet Pestītāju. Arī Kristus veic zīmes nevis izrādes dēļ, bet tāpēc, ka tajos apliecina Dieva mīlestību uz cilvēkiem, kā arī tāpēc, lai apliecinātu - šis tiešām ir Mesija. Tomēr jāatzīst, ka daudzi cilvēki sāk savu "ticības ceļu" cerībā, ka ar Kristu tagad būs vairāk naudas, stiprāka veselība, atrisināsies kādas problēmas, tiks atrasts labāks darbs... . Kāda sieviete reiz jautāja - mācītāj, kāpēc Dievs man nedod vīru!? Ir reizes, kad Dievs arī to neliedz. Tomēr aiz visa tā ir svarīgi nepalikl Kristus

sekošanā **tikai šādos** motīvos. Jo nepareizi motīvi ved pie ātras vilšanās Dievā. Mēs redzam, ka Kristus nevēlas mājot mūsu vēlmju ielejās - **Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.** Arī pagānismā viens no centrālajiem jautājumiem ir - kā piedabūt “dievus” darboties mūsu vajadzību labā. Kristus nav nācis, lai saremontētu šo pasauli, bet, lai vestu mūs no tās ārā. Nevis Dievam būtu jāseko mums mūsu ielejās, bet mums būtu jāseko Dievam kāpjot līdz kalnā. Kalnā kāpšana it kā pasaka mums vēl reizi - **Meklējiet vispirms Dieva valstību un Viņa taisnību, tad jums viss pārējais tiks iedots.**

Filips

Ja pūļa centrālais motīvs ir brīnumi Kristū, tad, liekas, Filips (un Andrejs) ir vienīgie, kas negaida pilnīgi nekādus brīnumus no Kristus. Tik ļoti negaida, ka pat stāvot Kristum blakus nepieļauj tādu domu - Kristus var paveikt cilvēkam neiespējamo. Uz Kristus jautājumu - **"Kur pirksim maizi, lai viņiem būtu ko ēst?"** - Filips ar pragmatiska lietveža pieeju ņem talkā racionālo saprātu. Tiek aprēķināts cilvēku daudzums, maizes cenas, teorētiski pieejamās finanses - cik šis “projekts” varētu izmaksāt!? Atbilde ir izsvērta - **"Par divi simti sudraba gabaliem maizes nepietiek, lai katram tiktu kāds mazums."** Situācija ir bezcerīga. Jāsaka, Filips ir lietišķi akurāts. Arī Bībele māca - **Jo kurš būtu jūsu starpā, kas gribētu celt torni un papriekš neapsēstos, lai aprēķinātu izdevumus, vai viņam pietiks līdzekļu darba izvešanai, lai vēlāk, kad viņš jau ir licis pamatu un nevar to pabeigt, visi, kas to redz, nesāktu zoboties par viņu, sacīdami: šis cilvēks iesāka gan celt, bet nevarēja darbu izvest līdz galam. (Lk.14).** Liekas, otra galējība ir, stāvot blakus Kristum, paļauties tikai un vienīgi uz savu prātu, izdomu un spējām.

Andrejs

Andrejs ir darbības cilvēks. Viņš nekalkulē kā Filips, bet koncentrējas uz darbību - precīzāk - viņas uzsākšanu. Viņš ir atradis sponsoru - mazu zēnu ar viņa **"piecām miežu maizēm un divi zivīm"**. Bet arī Andreju māt sliktas priekšnojautas - **"bet kas tas ir tik daudz ļaudīm?"** Es domāju, ikviens no mums viegli nonāktu Andreja un Filipa “ādā”.

Reizēm Dievs no mums kā saviem mācekļiem prasa, šķiet, neiespējamās lietas - **"...dodiet jūsu tiem ēst!"**. Bet ir svarīgi, ka to prasa Dievs, nevis esam izdomājuši paši. Ir reizes, kad cilvēks pats sev izdomā **"Dieva neiespējamās misijas"** - projektus, kurus Dievs no mums nekādi negaida. Mēs skrienam vai ar pieri sienā, lai izpildītu neizpildāmo, un pārspējam paši sevi, bet ...lieki. Savukārt, ir reizes, kad cilvēks ir kurls pret to, ko Dievs viņam tiešām prasa. Tad esam tik stipri savā pārliecībā - tur nekas nesanāks, vai arī - tas šobrīd nav aktuāli! Veiksmīga **"sadarbība ar Dievu"** var notikt tikai tad, kad cilvēks sadzird to, ko Dievs kādā brīdī prasa darīt. Jo Dievs nekad neliks darīt to, kas ir bezcerīgs. Kā mācītājs varu teikt - es ticu, ka Dievs liek draudzes vadītāja sirdī virzienus kuros jāiet draudzei, bet ir reizes, kad tie, kas aicināti būt palīgi, saka - nē, mēs tagad celsim torni!

Zēns.

Mazs, nezināms zēns, kura vārdu pat nezinām! Viņš nemāk gudri izskaitļot kā Filips. Viņš nemāk pragmatiski raizēties par sekām kā Andrejs. Liekas viņam neviens no pieaugušajiem vispār neko neprasa. Viņš neizsaka nevienu vārdu vai spriedumu - nejaucas pieaugušo sarunās. Viņu vienkārši pasauc šurp. Bet viņš vienīgais izdara to, ko nedarīja mācekļi - reāli lika rokās Kristum tās piecas maizes un divi zivis. **Tad atnesa bērniņus pie Viņa, ka Viņš tiem rokas uzliktu un Dievu lūgtu; bet mācekļi norāja tos. Bet Jēzus sacīja: "Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība." (Mt.19).**

Man nāk prātā mana mazā meitiņa, kura reiz dzirdējusi sarunu par to, ka man nav par ko salabot mūsu salūzušo mašīnu, teicās iedot man visus savus santīmus, ko sakrājusi savā bērna krājkasītē. Liekas - kāds bērna naivums! Bet cik ātri šīs lietas pazūd no mūsu sirdīm un domām mums pieaugot! Vai Kristus šeit nenostāda bērnu kā paraugu pieaugušajiem!? Šī bērna spēja uzticēties un ticēt Dievam daudz reiz ir vērtīgāka Debesu Valstības lietās, nekā pieaugušo pragmatisms, kas atkarīgs pats no sevis!

...viens pats uzkāpa kalnā ...

Kāpēc Kristus tā darīja!? Vai Viņam piepeši vairs nepatika cilvēki? Kāds, vai kaut kas Viņu aizvainoja? Var redzēt, ka Kristus neatbalsta cilvēku sagatavoto amatu Viņam. Vai būt par karali nav skaists un loģisks karjeras papildījums? Vai pateicības lūgšana pirms ēšanas - labs ēdiens, laba gaļa, labs Dievs - nav skaista!? **Bet, Jēzus manīdams, ka viņi taisās nākt, lai Viņu ar varu ņemtu un celtu par ķēniņu, viens pats atkal uzkāpa kalnā.** Mēs atkal nonākam pie jautājuma kas mums ir Kristus - maizes ķēniņš vai Pestītājs? Atkarībā no atbildes uz šo jautājumu mūsu ticības robežas nesniedzas tālāk par ieleju, vai arī kāpj kopā ar Dievu kalnā. Pāvils vēlāk rakstīs - **Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki.** Vai nav reizes, kad vissvarīgākajos manis paša esamības jautājumos, Kristus ir nevis kopā ar mani, bet vientuļš!? Ko Viņš tur dara kalna galā? Es domāju - aizlūdz par mani, aizlūdz manā vietā, lai es alktu Dieva Debesis, sasniegtu vairāk, augtu dziļumā. Vai nav tā, ka es citreiz pat traucēju Kristu lūgšanā par mani, saucot uz Viņu no savas ielejas ... Kristus, man te lejā atkal maize cauri!" Nav šaubu, Kristus jau mani mīl, bet vai es, gadījumā, nemīlu maizi vairāk par Kristu!?

Kristu, aizlūdz par mani, lai es gribu to, ko Tu gribi!
Āmen.